

Պ Ա Յ Տ Ո

— 00 —

Քերթողապետ ՎԱՀԱՆ ԹԷՔԷՆԱՆԻՆ՝

Ի՞ր յորելեանի նախօրեակին :

Զփոյդ ի փոյոց փեղ մատուցանեմ ...

Ա.

Կրտածոյ պայտ մըն էր ան, արծաթափայլ, աչ շատ հին,
Զոր գտնել հօրս էր տըւեր, օր մը, քմայքը բախտին :
Արշաւասոյր եւ անդարձ՝ ո՛չ ձիաւորն ու ո՛չ ձին
Գիտցան ինչ որ համբուն վրան, իրենց ետեւ ձրգեցին :

Փռչիին մէջ կը հանգչէր, — եւ արդ հակատն է պատին :
Աղեղն օծուն՝ ժանգին դէմ, ոսկեվառ մահն էր պայտին :
Փոխան սալին ու ցեխին, փոխան դռոյթին ու կայծին,
Բարձրն ուղղաձիգ մեծարման՝ կ'անշարժանար առանձին :

Ի՛նչ ուղիներ էր քնդած՝ սմբակին հետ, որ մե՛րկ, կա՛ղ,
Պիտի քնդէր ուղիներ, գուրկ՝ մունակէն այդ երկաթ, —
Սրտաբեկո՛ւմ անցորդին՝ հօրս օղետան հառազայր ... :

Բայց երբ նըշոյլն աղօտէր, ոսկեպատիր պայտն ի վեր
Կը հառաչէր հայրս անձկաւ, ըսպասումէն ալեհեր. —
« Երեք պայտի պէտք ունինք եւ նըժոյգի՛ մըն ալ դեռ ... » :

Բ.

Եւ նըժոյզն օր մը եկա՛ւ ... : էի պարման, այն ատեն :
 Սեաւ մ'էր ան գեղեցիկ, աշտանակած էիր դո՛ւն,
 Եւ շէկ փոկով ոսկէօղ սեղմած մէ՛ջքը՝ զըւարթուն
 Այերային էակին գոր գաւակով տարիւր տուն :

Հանգըրումսին, յանձնեցիր պախուրցն ինծի՝ մարմանդէն
 Անուրջներու արածել տալու հոգով մը անդէն :
 Անոր սմբակն էր հրվարդ՝ փշրած իր մէկ ծընօտէն :
 Օր մ'ալ հեծնել ժըտեցայ եւ շոպել հարս մ'ոստոստուն :

Օ՛ տրտունջներն ու ճանճրո՛յքը լկլըւած մուսային ... :
 Անո՛ք՝ ես վեր նայեցայ — եւ լուրթին վրայ ցայգային՝
 Մահիկն ինծի քըւեցաւ պայտ մ'հեռախոյս Պեգասին ... :

... վա՛րպետ, այս տաղն՝ արձագանգ դոփիւններուդ դաշն ու վէս,
 Ինքզինքն արդ քեզ կ'ընծայէ ուղընկեց պայտ մը որպէս,
 Յուռո՛ւք՝ ընդդէմ չար աչքին, երջանկաճիգ ալ մագնէ՛ս ... :

Փարիզ, 24 - 6 - 33

ՎԱՀՐԱՄ ԹԱԹՈՒԼ